

kan være noget tvivlsomt Spørgsmaal. Naar det ærede Medlem vil læse andet Stykke af § 7, det er vist tredje Punktum, saa lyder det: „i Vedtægten kan endvidere fastsættes, at den saaledes udfundne Skatteindtægt for hver enkelt Skatteyder kan efter Lejligheden forhøjes . . .“ Det er altsaa den Indkomst, som man er kommen til, efter at der er tillagt den virkelige Indtægt de Beløb, som kunne tillægges fælles for de samme Indtægtskilder, som derefter ligesom ved Paaligning af Formue og Lejlighed enten kunne forhøjes med indtil 35 pCt. eller formindskes med indtil 65 pCt. Det vil der ikke kunne være Tvivl om. Ligeledes tror jeg, at naar det ærede Medlem vil se de to sidste Linier af 1ste Stykke af § 10, vil det være tydeligt, at det er vedkommende Nettoindtægt, der beskattes med $\frac{2}{3}$ af Erhvervskommunens Skatteprocent, og hvad man forstaar ved Erhvervskommunens Skatteprocent, findes udtrykt i § 8.

Borup: Jeg blev forbavset over, at den ærede Minister gav sig til at spørge mig om, hvilket Mandat jeg havde til at udtale mig, som jeg gjorde. Jeg har den Tro, at jeg har et Mandat, saa snart jeg er Medlem af dette Ting, og jeg skylder ikke at gøre Rede for, hvem der staar bag ved mine Anskuelse. Jeg staar personlig inde for, hvad jeg siger, og jeg har den Støtte, der ligger i, at jeg har personlig Erfaring med Hensyn til alle disse Forhold. Naar vi komme i Udvalget — og der kommer jeg ogsaa — vil jeg forlange Dokumentation af den ærede Minister for, at hans Anskuelse er rigtig, at Københavns Kommune skulde kunne klare sig med de to pCt. Det er hans Pligt at oplyse det. Der foreligger saa mange Tal, at det er ganske umuligt at blive klar over det her, det kommer bedst frem i Udvalget. Vil den ærede Minister endelig have nogen bag ved mig, saa tror jeg med Lethed at kunne skaffe en enstemmig Udtalelse fra den samlede Kommunalbestyrelse om, at hvis de ikke kunne faa det, de ønske, vilde de sætte megen Pris paa at faa det, som jeg har bragt i Forslag.

Estrup: Det er en Selvfølge, at jeg har megen Respekt for Amdsraadet. Jeg har allerede i 1854 som Medlem af det andet Ting vist, hvilken Interesse jeg havde derfor, og jeg har vist det som Minister, idet den nu gældende Bestemmelse, den nu gældende Lov er kontra-

signeret af mig. Men et er at have fuld Respekt for en saadan Institution, et andet er at anse den for at være en brugbar Appellinstans, en Virksomhed, som ligger fuldstændig uden for den amtskommunale Ramme. Denne Bestemmelse optog man i den nugældende Lov om Landkommunernes Styrelse uforandret efter hvad der fandtes i den tidligere Lov, men man havde ingen Forestilling om, at det kunde komme til saadanne Brydninger paa Skattespørgsmaalene, som senere have vist sig, og jeg tvivler om, at ret mange Amdsraadsmedlemmer ikke ville give mig Ret i, at det er et Hverv, et Arbejde, der er lagt paa Amdsraadet, som de anse for at være ret uheldigt, at det er lagt paa dem. Naar jeg betegnede det som umuligt, ligger det deri, at det forekommer mig, at en Domsinstans, som ikke er i Stand til at afsige nogen Dom, fordi Stemmerne staa lige, er allerede af den Grund umulig. Naar Klager, i Stedet for at blive bedømte, blive henlagte, fordi der ikke kan vindes noget Flertal i Domsstolen for eller imod, saa mener jeg rigtignok, at det er fuldt berettiget at sige, at som saadan, som Afgørelsesinstans, er den umulig. I saadanne Sager, hvor man kan antage, at de to Halvdele af Amdsraadet kunne efter hele deres Stilling have væsentlig forskellige Anskuelse, der er det meget uheldigt, at Afgørelsen skal vente, indtil der kan skaffes en virkelig Majoritet til Veje. Det har ogsaa i mange Tilfælde, som den ærede Indenrigsminister meget godt ved, ført til, at vedkommende Amtmand kan være nødt til at tage provisorisk eller definitiv Bestemmelse, fordi Amdsraadet ikke kunde tage den af Mangel paa Flertal. Det er dog virkelig ikke passende, at henvise Skatteklager til en saadan Instans. Jeg vilde saa nødig have, at jeg med min store Interesse for de kommunale Raad og efter den Stilling, jeg har haft med Hensyn til Tilvebringelsen af Regler for dem, her skulde stemples som havende en ringe Agtelse, for ikke at sige Ringeagt, for en saadan Institution som Amdsraadet, men jeg siger kun, at denne Virksomhed ligger slet ikke for Amdsraadet, og paa den Maade, det er ordnet nu, er det ikke en Gang i Stand til at fælde en Dom. Det er det, jeg har sagt.

Dersom den ærede Minister skulde have Ret — saaledes forstod jeg ham — i, at Bestemmelserne i § 7 i Virkeligheden fastsætte, at en Mand, der er ansat til